

ЛІСОВИЙ ВІСНИК

www.lisvisnyk.com.ua №4-5 (91-92) 2019

НЕ БУДЕ ГАЛУЗІ
БЕЗ ЛІСІВНИКІВ
12 ст.

ЛІСОВИЙ ТУРИЗМ
ЧЕРКАЩИНИ
16 ст.

БРАМБОРАЧКА
32 ст.

ОСІНЬ 2019
4 ст.

ЗМІСТ

- 4 Хроніка подій
- 7 Як економно пережити зиму?
- 8 Судинні хвороби дерев
- 12 Олександр КВАТИРКО:
«Не буде галузі без лісівників»
- 16 Лісовий туризм Черкащини

- 18 100 років лісівництва на Вінниччині
- 20 Сторінками історії
- 22 Справу батьків-героїв
продовжують їхні діти
- 24 Не сокирою, а вмінням
- 26 «Живі картини»
юних городоцьких лісівників

Всеукраїнський журнал
Головний редактор:
ЧУРИЛО Оксана Андріївна
E-mail: lv.oksana0007@gmail.com
Моб. тел.: +380673326460
Юридична адреса: пр-т Волі, 30, м. Луцьк,
Волинська обл., Україна, 43000
E-mail: lis.gurnal@gmail.com
Веб-сайт: www.lisvisnyk.com.ua
Бухгалтер: РЕДЬКОВИЧ Тетяна,
Моб. тел.: +380660889493
Верстка: ВОЛОШИН Микола
Редколегія: Волинське ОУЛМГ,
Колісник Б.І., Туниця Ю.Ю.
Свідомство Міністерства юстиції України
про державну реєстрацію друкованих
ЗМІ КВ № 18041-6891Р від 16.08.2011 р.

2 №4-5 2019

- 28 Традиції та сучасне бачення:
оновлений «Компот»

- 29 Як на Волині
вироснуть
елітні дуби
- 30 Рослина із запахом, що зникає
- 31 Нотатки натураліста
- 32 Грибний сезон
- 34 Лісова
комплектація

Фото на 1-й стор. (оленьча ферма «Корея»):
автор – Оксана ЧУРИЛО

Журнал можна передплатити
у відділеннях Укрпошти
або замовити у редакції «ЛВ».

Передплатний індекс: 89631

Редакція не несе відповідальності за достовірність даних, наданих респондентами, та зміст рекламних матеріалів.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій. Надіслані на адресу редакції фото та рукописи не повертаються.

Передрук та інше використання стилю, дизайну, фото та змісту журналу без дозволу редакції та посилання на «ЛВ» не допускається.

Усі права захищені @ ТзОВ «Лісовий вісник»
Віддруковано у ТзОВ «Друкмаркет»
Луцьк, 2019р.

Життя інколи змушує стати на паузу. Якщо ти мчиш на повній швидкості й ніяк не даєш собі передихнути, то знай: рано чи пізно зупинишся. Тобі поставлять підніжку обставини: хвороба, випадок, щось неперепробоване і непередбачуване.

...Одразу після того, як минулий «ЛВ» здали в друк, а нерви були на такому етапі, що можна було підпалювати сірники, заглож головний комп'ютер. Він просто скреготав, але не вмикався. Горіла ще одна нагальна робота, яку тільки розпочали, а працювати не можна було – на чорному екрані висвітлювалася інформація про те, що зв'язку з головним вінчестером немає. А на вінчестері – терабайт інформації! Майже десять років роботи. Фотографії, тексти, верстка, все. Одне слово, ситуація така, що й сказати немає що. Навіть якщо хтось відновить усе, то на це піде час. А часу, як завжди, немає. Ні... Тепер він знайшовся. Уже нікуди не поспішиш.

Всесвіт сам ставить на паузу тоді, коли вона так потрібна.

Знайшовся час на природу не тільки у книжках, на картинках та мимоволі між писаниною. Знайшовся час на книги, які так давно хотіла прочитати. Знайшовся час на людей, яким не приділяла уваги належним чином. Усе це сплелось в надзвичайну картину життя. Не тільки того, що складається з роботи і думок про неї, а реального.

Милування природою заспокоїло і надихнуло на нові ідеї. Море занурило у релакс, гори підняли до таких висот, про які вже давно забула, а ліс... ліс, як завжди, розвіяв за вітром усі негаразди та запаморочив духмяним ароматом хвої, багна, невловимим запахом грибниці.

До того була думка кинути все це. Завершити проєкт. Бо надзвичайно важко. Друковані ЗМІ переживають дуже складні часи.

...Перезавантаження спрацювало двояко. Захотілося творити. Але за умови, аби твою працю цінували, розуміли її вагомість, потрібність.

Ми зробили все наново. З чистого аркуша. Сьогодні ми знову з вами. А от скільки буде тривати наша дружба і життя «ЛВ», залежить і від вас, і... від політики держави та ставлення до ЗМІ. Від бажання читати якісну пресу за кавою чи лісовим чаєм, милуватися якісними фото, мати можливість переглянути улюблені видання через багато років у бібліотеках чи архівах.

Правду ж кажуть: те, що написано пером, не вирубаєш і сокирою...

Шановні друзі «ЛВ», завдяки вашій підтримці ми обов'язково прорвемося, хай чого це нам вартуватиме.

